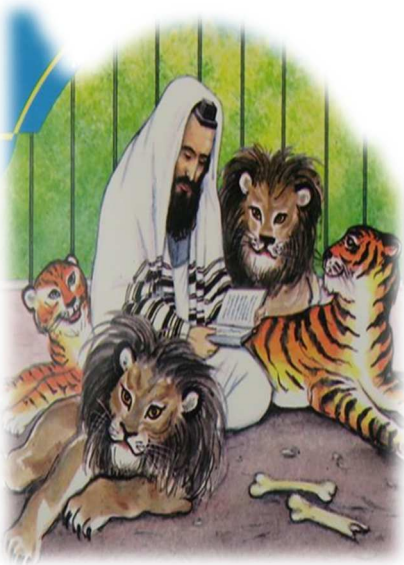

בגב האריות

האור החיים' הקדוש, היה עוסק במלאכת הצורפות, מתחת ידיו המברכות יצאו תכשיטי אמנות נדירים בלפים. עסוקו במסחר היה בכדי שלא להנות מפתרה של תורה. ואפלו שהיה עסוק בעבודה, לא בטל יום אחד מלמודו בבית המדרש.

לאור החיים הקדוש היו כללים ברורים בעבודתו, הוא הקדיש לצורך כך שעות ספורות בלבד, מה שהספיק בהם זה לצורך מחיתו, שאר שעות היממה היה עוסק בתורה, תפלה ועבודת ה' טהורה. כמו כן ימי ששי היה שובת ממלאכתו מקדם מן הרגיל כדי לקבל את השבת מתוך קדשה וטהרה.

בארמון המלוכה שמחה וצהלה, המלך גרום הודו עומד להשיא את בתו ולשמחה אין גבול וקץ. ההכנות מרגשות בכל פנה בארמון ואף מחוצה לו. את תכשיטי הפלה בקש המלך להזמין לא אחר מאשר מהאור החיים הקדוש שנודע באמנותו המפלגת. שליחי מלכות הגיעו אל המלך והזמינו את התכשיטים המבקשים. הם קבעו מועד ושעה בו הם יבואו לקחת את התכשיטים שהזמינו.

התכשיטים היו צריכים להיות מוכנים ליום המיעד, אלא שלא כך היה הדבר, התכשיטים לא הספיקו להיות מוכנים, מכיון שבזמן המצמצם שיחד לו האור החיים הקדוש למטרת מלאכתו לא הספיק לסיים את המלאכה בזמן שנקבע מראש.

היום המיחל הגיע, שליחי המלך התייצבו כמו שעון במועד ובשעה שנקבעו ובאו לקבל את התכשיטים של בת המלך. מה מאוד נדהמו לגלות כי טרם השלמה המלאכה והתכשיטים אינם מוכנים.

מששמע זאת המלך חמתו בערה בו וכעסו עלה עד להשחית. איך יתכן כי העז היהודי להמרות פיו, איך תראה הפלה ללא תכשיטיה. בלבו טפס עצה איך להשיב ליהודי כגמולו ולהענישו בכל הענש הראוי לו.

כלוב גדול ומבצר היה למלך בו פלא את אריותיו הטורפות ולשם היו שולחים להם מזון ומים. סגור ומסגר מפל עבריו, היה הכלוב. קירותיו היו גבוהים מאד ובאמצע היתה דלת ברזל חזקה. אדם שהתחייב מיתה למלכות היו משלשלים אותו מאותו הפתח לתוך הגן המלא אריות טורפות, ושומר הגן היה עומד על יד אותו הפתח לבצע מלאכתו.

בכעסו החליט לעשות מעשה ללא דין ודברים. את היהודי הוא ישליך אל גוב האריות שם
נדאי יהיה עבורם טרף ערב.

בעבר זמן קצר נצפו שוב שליחי המלך והפעם עם צו בצווע הגזרה להשליכו אל גוב האריות.
'האור החיים' קבל באהבה את גזר הדין, הן כל ימיו הוא חי על קדוש ה' עתה אם הגיע זמנו
להפטר מן העולם על קדוש ה' שמח גם בעבודת ה' זו.

רק בקשה אחת בקש מהשליחים קודם שישליכוהו לגוב האריות, רצונו לקחת עמו את מה
שנחוץ לו. מלא 'האור החיים' הקדוש שני תיקים בספרי הקדש, יחד עם זה לקח טלית
ותפליו והתעטף בהם.

משהיה מוכן לציאה לנהו משמר כבד, תחלה הלכו שליחי המלך חמורי סבר שמחים לאיד
במפלתו של יהודי, לאחריהם התלוו כל ישראל בבכיות וצעקות ובצער רב על הגזרה שנפלה
על 'האור החיים' הקדוש שהיה אהוב ונערץ על הכל.

'האור החיים' הקדוש שהיה מישב בדעת נחם את אחיו היהודים וחזקם לאמר: "אל
תצטערו אחי היקרים, ה' ממית ומחיה, פודה ומציל, עונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה.
מבטחני בקדוש ברוך הוא וישועתו שישועני משני האריות האלו, ולא יאנה לי כל רע".

בעמדם על ירפתי גוב האריות השליכו תחלה את תיקיו של האור החיים ואחריהם – זרקו
את רבי חיים בן עטר עצמו אל תוך כלוב החיות הטורפות.

חלפו ימים ספורים בלבד, כאשר באו כדרךם להוציא את עצמות הנטרף ושאריות הגופה, על
מנת שלא יסריחו, והנה מרחוק הם מריחים ריח גן עדן משיב נפש!

משהתקרבו אל שערי הכלוב מה מאוד השתומם השומר ועוזרו בראותם את הנדון למות,
רבי חיים בן עטר, מקף מפל עבריו אריות, והוא עטוף בטלית ומעטר בתפליו ועוסק בתורה.
החיות סביבו יושבים כנועים כתלמידים לפני רבם! דומה היה למלאך ה' צבאות.

השומר המפתע שמיו לא ראה מחזה שכזה, רץ מרב שמחה להודיע למלך את הנס והפלא
שראה במו עיניו.

מששמע זאת המלך לא יכול היה להאמין לשמועה עד שיראה בעיניו. הגיע המלך אל גוב
האריות ראה את המחזה הנורא הזה ואמר: "עתה ידעתי כי יש אלה בישראל".

תכף ומיד פקד להוציא את הרב ואת ספריו הקדושים, וגדלו ורוממו על כל השרים אשר
אתו, ועשה כבוד גדול לישראל, וליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר.

מאז, היה רבי חיים מיועצי המלך היושבים ראשונה במלכות, ושונאי ישראל נהפכו פניהם
כשולי קדחה.